

LUKE WORDLEY
RAKE KLAPPEN

ROMAN

Zijn vuisten houden hem in leven

Rake klappen

Luke Wordley

Rake klappen

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

Sam Pennington hurkte neer in het gore, betonnen trappenhuis en zijn ogen gleden behoedzaam over het braakliggende land dat de jongens moesten oversteken. Langzaam kwamen de drie broers aan de andere kant van de met vuilnis bezaaide grond in zicht.

Zigeuners. Daar was Sam van overtuigd. Ze mochten dan in de flat aan de andere kant van de straat wonen en niet in een caravan, maar ze waren hoe dan ook zigeuners. Het witte busje en de hazewindhonden van hun vader verraadden hen. Ze waren van het soort dat tractordiesel van de boerderij van Sams familie had gestolen en met hun honden op hazen en konijnen joeg, en daarbij over de akkers rende zonder zich zorgen te maken over de groente die ze vertraptten.

Ja, deze jongens betekenden alleen maar problemen. Sam had ze aan de andere kant van de straat gezien, waar ze wat met elkaar stonden te praten en continu hun kant op stonden te kijken wanneer hij en zijn moeder hun flat binnengingen. De volgende dag had de oudste aangeklopt en gevraagd of Sam wilde meedoen met voetballen. Sam had het aanbod afgeslagen. Hij wist wel wat ze probeerden te doen – hem uit zijn tent lokken. Je kon erop wachten tot het vechten werd.

Sam dook nog dieper in elkaar toen de jongens, die zich niet van zijn aanwezigheid bewust waren, dichterbij kwamen. De broers voetbalden met een blikje en probeerden dat in een denkbeeldig doel te schoppen. De gemakkelijke manier waarop ze als broers met elkaar omgingen, irriteerde Sam en zorgde ervoor dat zijn vastbeslotenheid nog groter werd. Ze liepen verder, zich niet bewust van het gevaar dat hun een paar meter verderop wachtte.

Hij sprong op en sprintte bij het trappenhuis vandaan, recht op de grootste van de broers af. De jongen kreeg niet eens de tijd om zijn handen op te heffen toen Sam hem een beuk in zijn gezicht gaf. Hij sloeg al schreeuwend tegen de vlakke. Perfect. Sam had wat tanden voelen breken en wist dat deze jongen niet zou opstaan. En dus bleef er nog maar één jongen van ongeveer zijn grootte over. En dan het onderdeurtje nog.

Sam draaide zich om naar de grootste van de twee overgebleven jongens, wiens blik angstig van de schreeuwende broer naar zijn aanvaller gleed. De jongen hief zijn handen op om zijn gezicht te beschermen, dus mikte Sam lager en ramde de jongen tegen zijn borst. Hij viel op zijn rug en hapte naar lucht.

Sam keek met woeste blik naar de jongste broer, die een paar meter verderop van angst aan de grond genageld stond. Er verscheen een natte plek rond het kruis van het joch. Met een laatste blik op zijn broers draaide hij zich om en rende weg, zo snel zijn benen hem konden dragen.

‘Jou krijg ik later wel!’ riep Sam hem achterna. Het joch was niet belangrijk. Sam had gedaan wat nodig was. Beide oudere jongens lagen op de grond te snikken en waren duidelijk bang.

‘Smerig tuig. Laat me met rust,’ grauwde Sam.

De jongste van de twee keek hem met benauwde blik aan. ‘We wilden alleen maar voetballen.’

Sam keek neer op de jongen. ‘Laat me met rust,’ herhaalde hij voor hij op zijn gemak terugliep naar zijn flat.

Zodra hij zeker wist dat hij uit het zicht was, zette hij het op een lopen en sprintte hij naar huis terug. Zo, de orde was hersteld.

Janet Pennington zat bij het raam en keek uit over de straat beneden, met haar rug naar haar nieuwe huis. De flat op de tweede verdieping van een verwaarloosd sociaal woningbouwproject bestond uit slechts vier kamers: een woonkeuken, een beschimmelde badkamer

en twee slaapkamers die zo klein waren dat de bedden met beide uiteinden de muren raakten. De flat was helemaal vervuild geweest toen ze er introkken, het versleten tapijt zat vol met vlekken en het van nicotine doordrenkte behang krulde om bij de randen. Ze had drie dagen lopen schrobben, maar de vloer plakte nog steeds aan haar voeten.

Ze hadden geluk gehad, had de beheerder gezegd. Nu de regering zo snel mogelijk van hun sociale woningbouw-woningen af wilde, was de kans om hier terecht te komen maar erg klein, of je moest een tienermoeder zijn. En toch hadden ze een flat gekregen. Hun uitzonderlijke omstandigheden hadden duidelijk een snaar geraakt bij de vermoeid kijkende huisbaas. Maar Janet had het gevoel gehad dat hun geluk misschien wel op was toen ze eenmaal officieel een huis toegewezen hadden gekregen. Er stonden een paar overheids-huizen in de dorpen rond Copse Farm, waar ze sinds haar huwelijk met Sams vader zeventien jaar had gewoond. Maar haar hoop was de grond in geboord toen ze de eerste keer het Mandela Complex op reed, een kilometer of dertien verderop, in Romford, in Essex. Overal lag zwerfvuil en intimiderende groepen jongeren keken hen na toen hun oude Land Rover langskwam. Dit had niet meer kunnen afwijken van het leven dat ze hadden gekend. Maar nu was Soweto Rise 28C haar en Sams nieuwe thuis.

Toen Janet uit het raam keek, zag ze Sam de straat uit komen rennen. Enkele seconden later stormde hij de flat binnen, knalde de deur dicht en bleef er met zijn rug tegenaan staan.

‘Dag, lieverd. Hoe was je eerste schooldag?’ vroeg ze opgewekt, hunkerend naar een praatje na een hele dag alleen in de flat.

‘Pokkenschool,’ zei hij hijgend.

Janet zag dat zijn handen beefden. ‘Kom op. Zo beroerd kan het toch niet zijn geweest,’ zei ze met een vleugje hoop.

‘Het is echt een pokkenschool en ik ga niet terug.’

‘Sam, denk om je taal. Dat soort dingen heb ik je nog nooit horen zeggen.’

‘Maar mijn leven is ook nog nooit zo klote geweest.’

Er verschenen tranen in Janets ogen. ‘Alsof *ik* daar iets aan kan doen.’ Haar stem beefde, niet overtuigd.

Sam bromde iets en verdween naar zijn kamer.

‘Nee, niet weglopen. Praat alsjeblieft t-t-tegen me.’ Die laatste, stotterende woorden werden overstemd door de dichtknallende slaapkamerdeur van Sam.

Ze slaakte een diepe zucht en haar blik verplaatste zich weer naar de straat onder haar. Het deed zo’n pijn om haar enige kind zo te zien. Hij was ooit een blij joch geweest, dat makkelijk glimlachte en nog makkelijker in de lach schoot. Maar hij was compleet veranderd. Sinds het ongeval leek er een constante, agressieve frons in zijn voorhoofd te zijn gegrift. De enige keer dat ze hem had zien glimlachen, was toen hij met een tevreden grijns toegaf dat hij verantwoordelijk was voor het blauwe oog waar een oudere jongen mee rondliep in het guesthouse waarin ze verbleven tot ze naar deze flat verhuisden. Vanaf dat moment had Janet geweten dat ze haar grip op hem begon te verliezen. En sinds ze waren verhuisd, was er maar weinig veranderd. Sam was niet meer in de hand te houden. Ze kon hem niet meer aan. En dat wist hij.

En op dat moment zag Janet twee van de broers van de andere kant van de straat gehaast voorbijkomen en in het trappenhuis van hun eigen flat verdwijnen. De oudste jongen liep voorovergebogen en hield een hand voor zijn mond, alsof hij moest overgeven, terwijl zijn jongere broer een arm om zijn schouder geslagen hield. Even later verscheen hun moeder in het portaal, die met furieuze blik de straat afzocht, haar handen in haar zijden.

Het lijkt erop dat die kinderen een probleem hebben, dacht Janet toen ze de frons van de moeder zag, die met woeste blik naar hun flat bleef kijken. Ze zuchtte nog eens. Kon ze maar net zoiets opbrengen. Misschien had ze dan wat meer overwicht op Sam. Janets echtgenoot, Robert, had het grootste deel van de opvoeding voor zijn rekening genomen, maar op enkele te enthousiaste buien na, die af en toe moesten worden ingedamd, was Sam een makkelijk kind geweest.

Het jongste broertje kwam tevoorschijn en zijn korte beentjes

waren bijna een waas van bewegende delen, zo hard rende hij. Zelfs vanaf deze afstand zag Janet dat het joch van slag was. Zijn moeder gaf hem geen grote mond, maar omhelsde hem kort en bekeek hem snel van top tot teen terwijl ze hem een en ander vroeg. Tussen de snikken door leek hij een verhaal te vertellen, waarbij hij de straat uit wees en toen naar de plek waar Janet zat.

De moeder stuurde haar zoontje weer naar binnen, en toen ze recht op hun flat afliep, realiseerde Janet zich wat er zou kunnen zijn gebeurd. Een golf van misselijkheid spoelde door haar maagstreek toen ze in gedachten het aantal traptreden naar haar flat telde. Haar blik verplaatste zich naar de deur en het veiligheidskettinkje dat aan de deurpost hing. Ze vloog overeind, haastte zich naar de deur en probeerde met bevende handen het metalen uiteinde van de ketting in het daarvoor bestemde gat te doen. Dat lukte maar net voor de deur het bijna begaf door de hamerende vuistslagen tegen de andere kant van het hout. Janet sprong doodsbang achteruit.

‘Die die deur open! Ik weet dat je daar bent. Ik zag je voor het raam zitten!’ schreeuwde de vrouw.

Janet stond aan de grond genageld.

Het bonken werd luider. ‘Doe *nu* die deur open!’

Janet opende de deur tot de ketting hem tegenhield en deed een stapje achteruit. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg ze bedeesd.

Het gezicht van de andere vrouw verscheen voor de opening en haar ogen spuwden vuur. ‘Of je me kunt helpen? Of je me kunt *helpen*?! Ik heb drie doodsbanne jongens thuis zitten, waarvan er één een voortand kwijt is. Dank zij jouw zoon daarbinnen!’

‘Ik... ik ben ervan overtuigd dat Sam dat niet kan zijn geweest,’ stamelde Janet instinctief. Maar ze geloofde haar eigen woorden niet eens en dat klonk door in haar stem.

‘Nou, laten we het hem dan maar vragen, nietwaar?’ En met die woorden wierp de zwaarlijvige vrouw zich met een vlezige schouder tegen de niet al te sterke deur. Na drie hevige aanvallen knalde de deur wijd open en splinterde de kettinghouder van de deurpost. Janet gilte toen de vrouw voor haar stond.

‘Waar is hij?!’ schreeuwde de vrouw, die om zich heen keek.

‘Ga alsjeblieft weg,’ jammerde Janet, die tussen de slaapkamer van haar zoon en de vrouw in stond.

‘Uit de weg!’

Janet struikelde achteruit en viel onhandig tegen de muur toen de vrouw zich langs haar heen wong en Sams slaapkamerdeur openduwde.

‘Doe alsjeblieft niet...’ snikte Janet. Ze had nooit eerder zulk agressief gedrag meegemaakt en ze was doodsbang. Sam kon wat hebben, maar deze vrouw zou hem vermoorden.

De furieuze indringer kwam de slaapkamer weer uit en doorzocht de rest van de flat.

‘Waar zit hij?!’ gilte ze terwijl Janet bang en verward op de vloer zat en haar hoofd schudde. De vrouw kwam dichterbij en eiste een antwoord.

Janet keek haar met doodsbange ogen aan en begon te stamelen. ‘Ik... ik weet het niet.’

De vrouw boog zich over Janet heen en het topje van haar priemende wijsvinger raakte bijna Janets gezicht.

‘Bid maar dat ik hem niet in mijn handen krijg en dat hij mijn kinderen nooit meer met ook maar een vinger aanraakt. Als een van jullie mijn gezin ooit nog eens dwarszit, zijn jullie er geweest!’

En daarmee vertrok de vrouw net zo snel als ze was gekomen.

Verbijsterd duwde Janet zichzelf overeind, strompelde naar de deur en duwde die met een klap dicht. Met bevende handen probeerde ze de kettinghouder terug in het gat te duwen waar hij uit kwam. Het had geen zin. Janet sleepte een oude gemakkelijke stoel die ze vanuit de boerderij hadden meegenomen over het nylon tapijt. Ze zette hem klem tegen de deur voor ze verward naar Sams slaapkamer strompelde.

Hij was nergens te bekennen. Ze knielde neer naast zijn bed en keek eronder, maar het stond daar helemaal vol met dozen en er was daarom geen vierkante centimeter over om je te verstoppen. En dus bleef er nog één mogelijkheid over. Janet liep ongerust naar het

open raam, in de hoop dat ze niet het gebroken lichaam van haar zoon op het beton tien meter lager zou aantreffen. Maar geen Sam. Janet's opluchting duurde maar enkele momenten voor de schok van de afgelopen twee minuten haar overspoelde. Ze zakte in elkaar op de grond. En een seconde later vulde de flat zich met een wanhopig gesnik.

Na een tijdje stond Janet eindelijk weer op, strompelde naar de keuken en pakte een vieze mok uit de gootsteen. Ze trok een aanrechtkastje open en haalde een halflege fles ergens achter vandaan. Haar handen beefden vreselijk toen ze het koele glas vastpakte, waardoor ze wijn morste toen ze de beschadigde porseleinen mok vulde. Ze hield de mok voor haar gezicht. De theeresten gaven de bleke vloeistof een troebele, grijsbruine kleur. Janet sloot haar ogen, nam een grote slok en slikte die door. Ze gooide nog een teug achterover, haalde diep adem en liet de lucht langzaam ontsnappen om haar bonkende hart tot bedaren te brengen. Janet vulde de mok opnieuw, liep de kamer door en liet zich in de gemakkelijke stoel zakken die een maand eerder nog in een hoek van de woonkamer in Copse Farm had gestaan.

Sam Pennington is op zichzelf aangewezen. Zijn vader is overleden, zijn moeder is een alcoholist. Hij is al vaak van school gestuurd en brengt zijn dagen zwerfend door in de achterbuurten van Londen. Na een straatgevecht wordt hij naar een boksschool gestuurd om te leren omgaan met zijn woede.

Sam blijkt een natuurtalent. Hij wint veel wedstrijden en zijn trainer Jerry is bijzonder tevreden. Ondertussen worstelt Jerry met zijn geloof in God. Hij verliest uit het oog wat echt belangrijk is en fixeert zich maar op een ding: Sam moet de allerbeste bokser worden. Maar dan lijkt Sam de woede kwijt te raken die hij nodig heeft om te vechten.

LUKE WORDLEY woont met zijn jonge gezin in het zuiden van Engeland. Hij kwam toen hij begin twintig was tot geloof en schrijft verhalen die mensen aan het denken zetten. *Rake klappen* is zijn debuutroman.

‘In deze boeiende roman ontmoeten twee totaal verschillende werelden elkaar. En God laat zien dat Hij in elke wereld wil binnenkomen. Ik heb ervan genoten.’

– JOOP GOTTMERS, KICKBOKSER EN EX-DRUGSCRIMINEEL

www.kok.nl

